

кы. Може бы да ся хранятъ какъ то и Иванъ Кръститель, съ акриды и дивъ медъ. А че пѣкъ и малко храна ли има по Св. Горѣ? Само тукашна та трева нѣй неможемъ я из'ѣде во вѣкы вѣковъ.

„Дива работа,“! из'еднѣхъ мина презъ умъ тѣ ми... Нѣ послѣ си помислихъ: диваци тѣ живѣтъ, безъ да съзнаватъ неудобства та си, а тука съзнателно тичатъ къмъ такъвъ животъ; той тука е осмысленъ и възведенъ въ стѣпень на подвигъ. Велика е, ще рѣче, силата на волята у човѣкъ тѣ.

Тежко, твърдѣ тежко ми стана—не знамъ отъ що. Мозъкъ тѣ ми ся умори, въ уши тѣ ми се юще ечесе Антимовъ тѣ гласъ, и азъ безъ съзнание ся тръкулнахъ врѣхъ трева та. По скоро дано забравя това! мисляхъ си азъ, като ся вторачихъ на далечъ. А на около какъвъ животъ, кѣква ширина и необятно пространство... Слънце то залазяше, и съ чървенъ облякъ бѣше покрыло далечны тѣ брягове на живыи миръ. Море то неподвижно; небе то без'облачно и съ весели пѣсни фърчатъ ластовичкы тѣ изъ въздухъ тѣ. Далечъ нѣйдѣ свирятъ славеи тѣ и екъ тѣ унася гласове тѣ имъ. Осѣща ся мирисма отъ цвѣта та. А вътрѣ въ трева та работа та ври; на купове кръстосватъ натоварены тѣ мравей, бръмчатъ пчелы тѣ, пицатъ щорци тѣ; ето и единъ бръмбаръ минува и тѣтре нѣщо; у сяко насѣкомо, въ сякъ тревица и былчица ся исказва безкраенъ животъ, проглѣдва любовь къмъ този животъ. Осѣцахъ азъ, че и у менѣ трыпти сящый тѣ природенъ пулъ, и ма вика къмъ дѣятелностъ, мами ма на някъдѣ... Ехъ, ты, безкраенъ животъ!...

—Ехъ, искушение. Кѣкво хубаво място; само да ми е да ся истягамъ:—прекъсна Лукьянъ мысли тѣ ми.—Кога то тука е тѣй хубаво, ами какво ще бжде на небето? въ Рай?